

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **B. B.**, zastoupené JUDr. Zuzanou Běťákovou, advokátkou se sídlem K nemocnici 18, Nový Jičín, proti žalovanému: **Městský úřad Štramberk, oddělení stavebního úřadu, silničního hospodářství a dopravy, životního prostředí**, se sídlem Náměstí 9, Štramberk, zastoupenému JUDr. Taťánou Přibilovou, advokátkou se sídlem Kadláčkova 894/17, Kopřivnice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2006, č. j. SÚ 1661/05-330/Lo, ve věci výkonu rozhodnutí, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2007, č. j. 22 Ca 109/2006 - 28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2007, č. j. 22 Ca 109/2006 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“),

kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu Štramberk, oddělení stavebního úřadu, silničního hospodářství a dopravy, životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 24. 2. 2006, č. j. SÚ 1661/05-330/Lo, kterým nebylo vyhověno námitkám stěžovatelky proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 9. 2005, č. j. SÚ 1033/05-330/Lo, jímž bylo upuštěno od výkonu rozhodnutí vydaného dne 31. 7. 1996, č. j. 285/94/výst., co do jeho podmínky č. 4. Posledně uvedeným rozhodnutím byla manželům H. a I. G., dodatečně povolena stavba příjezdové komunikace a chodníku na pozemku parcelní č. 69/1 v k. ú. Ženkla, kdy pro realizaci a užívání stavby stavební úřad ve výroku rozhodnutí stanovil jako podmínku č. 4 : *„Vlastníci RD č.p. 110 nebudou s vozidly parkovat v prostoru bezprostředně podél RD č.p. 129, nebudou provádět v uvedeném prostoru žádné opravy aut (opravy karosérií, nástřiky, apod.) ani pro svou potřebu ani jiných osob“*.

Krajský soud dospěl k závěru, že podmínka spočívající v zákazu parkování a v zákazu některých prací na komunikaci či chodníku, na jehož stavbu bylo vydáno shora konkretizované stavební povolení, zcela zjevně nemá svůj původ v obecných technických požadavcích na výstavbu ani se netýká požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy na vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby na životní prostředí a nemá oporu ani v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „stavební zákon“), ani v jiných předpisech nebo technických normách. Stanovením takové podmínky do výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby stavební úřad překročil mu svěřenou pravomoc zákony České republiky a jedná se proto o „podmínku nulitní“, byť se po formální stránce stala součástí výroku předmětného rozhodnutí. Krajský soud tak přisvědčil postupu stavebního úřadu, který za situace, kdy měla být vykonána nulitní podmínka, shledal výkon rozhodnutí nepřipustným a z tohoto důvodu od něj ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 písm. d) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném v posuzovaném období (dále jen „starý správní řád“), upustil.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka se nemůže ztotožnit s názorem krajského soudu ohledně nulity podmínek, které byly pro realizaci a užívání předmětné stavby zahrnuty do výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pod bodem č. 4, a nesouhlasí s tím, že by jejich stanovením stavební úřad překročil svou pravomoc. Domnívá se, že pokud řádně probíhalo kolaudační řízení a uvedené podmínky byly nedílnou součástí rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v jeho výrokové části, pak jsou i vykonatelné. Stavební úřad podle ní vycházel z konkrétní situace a přihlédl *„zejména k příslušným ustanovením stavebního zákona, stavebního řádu, následně i ke stavebně technickým požadavkům na stavbu a v souladu s tímto ve věci rozhodl. Pokud by stěžovatelka přijala závěr, že se jedná o podmínky nulitní, pak od počátku toto řízení bylo v rozporu se zákonem. Závěrem svého podání stěžovatelka uvádí, že účastníci řízení jsou vázáni pravomocnými rozhodnutími jakýchkoliv orgánů a nelze následně po uplynutí času*

v případě neplnění jakýchkoliv právních rozhodnutí posléze tato rozhodnutí vykládat, že jakákoliv část předmětného rozhodnutí je nulitní, a proto se nebude vést výkon rozhodnutí“.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stavební úřad ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na tom, co již uvedl ve svých předchozích podáních; podmínky uvedené pod bodem č. 4 výroku předmětného rozhodnutí jsou dle jeho přesvědčení nulitní a jako takové nemohou být předmětem výkonu rozhodnutí. Jak vyplývá z ustanovení § 66 stavebního zákona, „*stavební úřad stanoví ve stavebním povolení závazné podmínky pro provedení a užívání stavby a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Stavební úřad zabezpečí stanovenými podmínkami zejména ochranu veřejných zájmů při výstavbě a při užívání stavby, komplexnost stavby, dodržení obecných technických požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a technických norem, a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí*“. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, stanovení podmínek, jež ukládají vlastníkům stavby zdržet se parkování v prostoru bezprostředně podél rodinného domu č. p. 129, opravování aut v tomto prostoru, nemá žádnou oporu v daném ustanovení stavebního zákona. Stavební úřad tak zcela jistě překročil svou pravomoc, neboť stavební zákon včetně prováděcích předpisů mu jako správnímu orgánu neumožňoval uložit podmínku takového druhu, jak bylo učiněno v tomto případě. V závěru svého vyjádření stavební úřad vyjádřil své přesvědčení, že taková podmínka je proto podle jeho názoru nulitní. S ohledem na to navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl a zavázal stěžovatelku k náhradě nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

S ohledem na úřední povinnost soudu zabývat se zákonem stanovenými vadami, aniž by je účastník řízení v kasační stížnosti namítal, zabýval se Nejvyšší správní soud přednostně tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.), neboť jakožto kasační soud je v zásadě soudem přezkumným, přičemž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tomuto základnímu atributu jeho rozhodovací činnosti do značné míry brání. Má-li přitom jakékoli rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí: 1) srozumitelné a 2) opřené o dostatek důvodů.

V daném případě byla klíčovou právní otázkou otázka, zda stavební úřad stanovením napadené podmínky spočívající v zákazu parkování „*v prostoru bezprostředně podél RD č. p. 129, tj. rodinného domu stěžovatelky, a provádění některých činností (opravy aut, karosérií, nástřiky apod.)*“ zahrnuté ve výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 31. 7. 1996, č. j. 285/94/výst, pod č. 4, překročil svou pravomoc či nikoli, a zda ji lze z tohoto důvodu shledat nulitní (pro úplnost soud dodává, že mezi dalšími podmínkami pro realizaci a užívání předmětné stavby, které stavební úřad tímto rozhodnutím stanovil, byla např. i podmínka, že stavba bude sloužit jen pro průjezd vlastníků RD č. p. 110, že ji vlastník v zimním období bude zprůjezďovat odklizením sněhu ve směru k pozemku č. 443, tj. k pozemku vlastníka komunikace, a ne směrem k RD č. p. 129).

V odůvodnění rozhodnutí krajský soud pouze stručně shrnul základní skutkové okolnosti případu a poté s odkazem na ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 66 stavebního zákona konstatoval, že stavební úřad překročil svou pravomoc svěřenou mu zákony České republiky tím, že do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pojal podmínky spočívající v zákazu parkování a zákazu některých prací na komunikaci či chodníku, neboť takové podmínky podle jeho názoru „*zcela zjevně nemají svůj původ v technickém stavu komunikace či chodníku, v technických normách, ve vlivu stavby samotné na životní prostředí, apod.*“ Takto stanovené podmínky proto krajský soud následně kvalifikoval jako nulitní a postup stavebního úřadu, jenž nejprve uvedené podmínky do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby sám zakotvil, aby později (rozhodnutím ze dne 27. 9. 2005, č. j. SÚ 1033/05-330/Lo) shledal výkon tohoto rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 písm. d) správního řádu nepřipustným, posoudil jako souladný se zákonem [pozn.: v souladu se zněním přechodných a závěrečných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, zakotvených v § 179 odst. 2, byl v tomto řízení aplikován „starý“ správní řád, tj. zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů].

Opřel-li krajský soud svůj závěr o překročení pravomoci stavebního úřadu a z toho vyplývající nulitu podmínek začleněných do stavebního povolení pouze o citaci § 66 a § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, pak dle názoru Nejvyššího správního soudu pominul širokou oblast tzv. občanskoprávních námitek, které lze v rámci stavebního řízení v souladu s ustanovením § 137 stavebního zákona uplatnit, a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

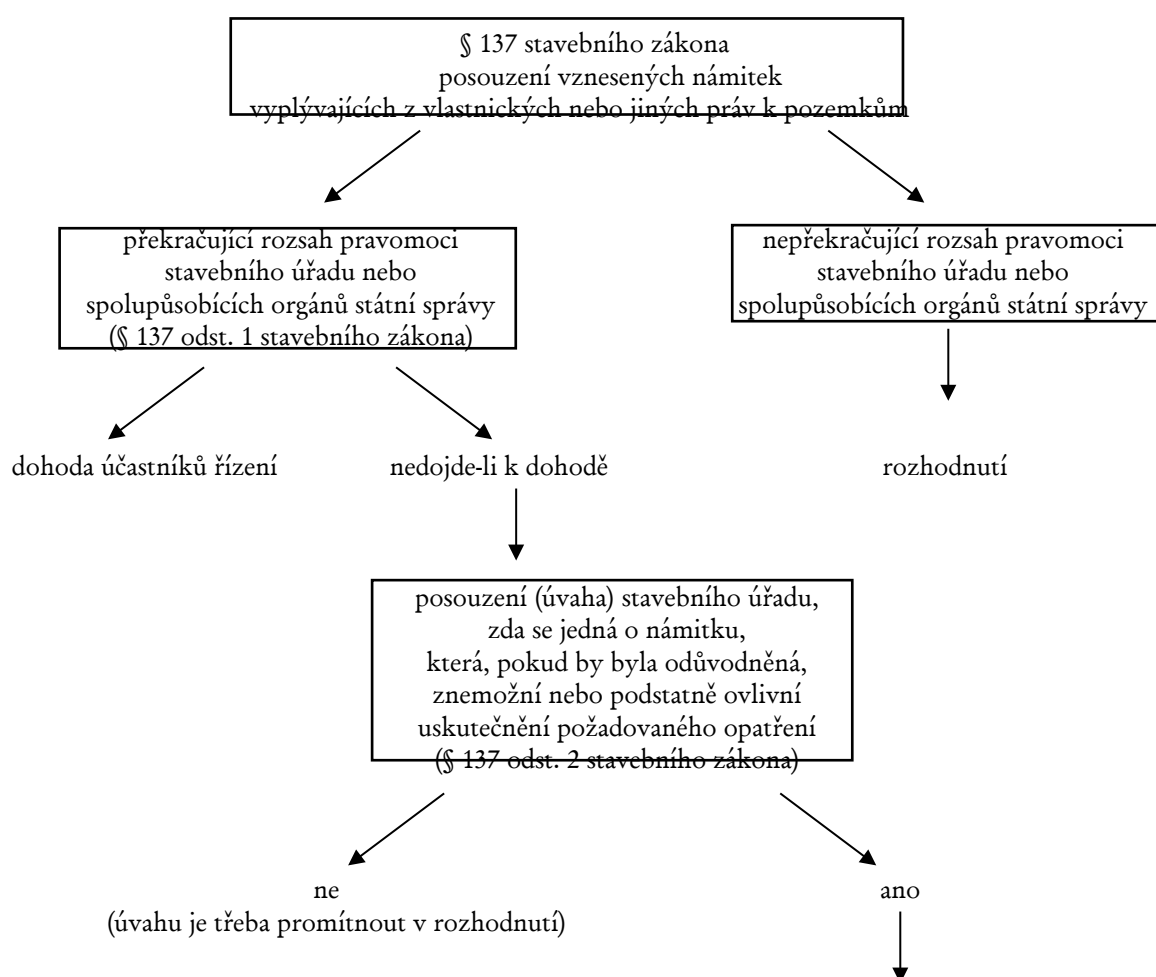
Pro vyslovení výše uvedeného závěru vycházel Nejvyšší správní soud z následujících úvah:

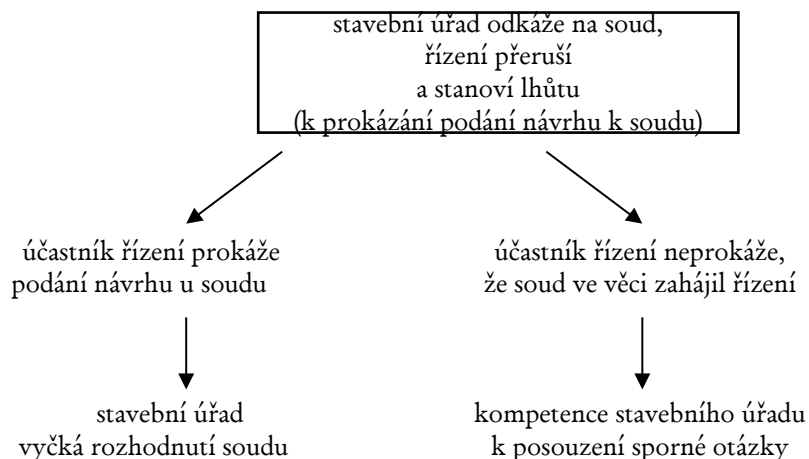
Podle ustanovení § 137 stavebního zákona ve znění účinném pro období roku 1996 stavební úřady, provádějící řízení podle tohoto zákona, se pokusí vždy též o dosažení dohody účastníků u těch námitek, které vyplývají z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům a stavbám, ale překračují rozsah pravomoci stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy. Nedojde-li mezi účastníky řízení k dohodě o námitce, která, kdyby se zjistilo její oprávnění, by znemožnila uskutečnit požadované

opatření nebo by umožnila jeho uskutečnění jen v podstatně jiné míře či formě, odkáže stavební úřad navrhovatele nebo jiného účastníka podle povahy námítky na soud, na hospodářskou arbitráž nebo na jiný příslušný orgán a řízení přeruší. Stavební úřad stanoví lhůtu, ve které musí být předložen důkaz, že u soudu nebo u hospodářské arbitráže, popřípadě jiného příslušného orgánu, byl podán návrh na rozhodnutí ve sporné věci. Nebude-li návrh ve stanovené lhůtě podán, může si stavební úřad učinit úsudek o námítce sám a rozhodnout ve věci.

Způsob řešení sousedských sporů při povolování staveb (a tedy i kompetence stavebních úřadů k projednávání občanskoprávních námitek) je v praxi z důvodu nejasnosti právní úpravy a nejednotnosti jejího výkladu značně problematický. Jakkoliv je hranice mezi pravomocí stavebního úřadu a soudu rozhodovat o občanskoprávních a jiných námitkách účastníků řízení často obtížně vymezitelná, a v některých případech se tyto pravomoci mohou v rámci § 137 stavebního zákona i překrývat, případně jít paralelně vedle sebe, nelze tuto oblast při posuzování dané otázky bez dalšího pominout.

S ohledem na strukturovanost § 137 stavebního zákona a složitost jeho aplikace v praxi Nejvyšší správní soud přistoupil na tomto místě ke grafickému znázornění modelové úvahy stavebního úřadu, jež je nutná pro interpretaci tohoto ustanovení a měla by vždy jeho vlastní aplikaci v každém posuzovaném případě předcházet:

Lze konstatovat, že za „klasické“ občanskoprávní námitky se obecně považují námitky zpochybňující vlastnické právo nebo jeho rozsah, typicky např. pokud se týkají sporu o hranice pozemku (tento spor nastal i v posuzovaném případě, kdy v rámci řízení o dodatečném povolení stavby byla řešena otázka hranic sousedících pozemků, kterou se jako otázkou týkající se přímo vlastnických práv zabýval Okresní soud v Novém Jičíně, a za účelem vyřešení této otázky bylo řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno, na základě výsledků tohoto řízení pak stavební úřad učinil závěr, že předmětná stavba je od sporné hranice obou pozemků dostatečně vzdálena). Avšak i v případě námitky, které svým charakterem pravomoc stavebního úřadu překračují, nelze vzhledem k zákonné dikci § 137 odst. 1 stavebního zákona pouze bez dalšího konstatovat, že pravomoc stavebního úřadu zde vůbec není dána. Jinými slovy tyto námitky svým charakterem pravomoc stavebního úřadu zcela doslova vzato jen „přesahují“, tzn. že pravomoc stavebního úřadu zabývat se jimi dána sice *a priori* je, a vyplývá přímo ze zákona, ale není-li zde vůle účastníků řízení k dohodě, pak pravomoc autoritativně o námitkách tohoto typu rozhodnout patří soudu (a to pouze tehdy, využijí-li účastníci této možnosti a návrh k civilnímu soudu ve lhůtě stavebním úřadem jim k tomu určené sami podají). Neučiní-li tak, pak se pravomoc opět „vrací“ stavebnímu úřadu, a to již v plné míře, tzn. že stavební úřad je již oprávněn o těchto námitkách sám rozhodnout.

Tento souběh pravomocí, resp. jejich „přelévání“, či dalo by se také říci jistá elasticita je vysvětlitelná tím, že účelem stavebního řízení je dospět vždy co nejehospodárnější a nejrychlejší cestou k vyřešení všech námitky a sporů, a tím i k efektivitě tohoto řízení.

Dalším okruhem námitky jsou pak námitky, které svým charakterem rozsah pravomoci stavebního úřadu nikterak nepřekračují, a stavební úřad je tak příslušný o nich rozhodnout buď sám, nebo v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, od nichž si dle typu konkrétní námitky vyžádá stanovisko. Nejčastěji jde o námitky

proti předpokládanému zastínění sousedních pozemků či stávajících staveb stavbou budoucí, námitky proti hlučnosti či prašnosti způsobené jejím provozem apod. Oporu pro řešení těchto problematických otázek lze najít v prováděcích předpisech, v posuzovaném období konkrétně ve vyhlášce Federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj o obecných technických požadavcích na výstavbu č. 83/1976 Sb., platné a účinné do 1. 7. 1998 (dále jen „OTP“), ve spojení s § 143 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Podle § 8 odst. 2 OTP *„negativní účinky a vlivy staveb a jejich zařízení, zejména škodlivé exhalace, hluk, teplo, otřesy, vibrace, prach, zápach, znečišťování vod, oslňování a zastínění nesmí zhoršovat životní prostředí ve stavbách a v okolí jejich dosahu nad přípustnou míru. Splnění těchto požadavků se prokazuje výsledky měření“* (dále jen „imise“). Jako rozhodné kritérium pro určení intenzity těchto účinků na okolí je zde tzv. *„přípustná míra“*, kterou, jak vyplývá z judikatury zejména Nejvyššího soudu, je třeba rozumět míru přípustnou podle právních předpisů, ovšem včetně § 127 odst. 1 občanského zákoníku (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, publikované pod č. C 794 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck, sv. 11).

Ve smyslu výše uvedeného ustanovení občanského zákoníku se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.

Z judikatury Nejvyššího soudu, kterou lze vzhledem k jejímu rozsahu považovat za ustálenou a setrvalou, jednoznačně vyplývá, že v řízení podle stavebního zákona lze uplatnit všechny námitky vycházející z vlastnických práv k pozemkům a stavbám, tedy i námitky obsahově odpovídající § 127 odst. 1 občanského zákoníku (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, publikovaný v ASPI, dále rozsudek z 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1150/99, uveřejněný v časopise Právní rozhledy č. 1/2001, popř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, publikované pod č. C 794 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck, sv. 11, a věcně související R 3/1988 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek týkající se způsobu ochrany před imisemi nejružnějšího druhu – např. i vnikání koček či jiných zvířat na sousední pozemky *„v civilní větví“* v rámci občanského soudního řízení).

Kritériem pro posouzení přípustné míry ve výše nastíněné oblasti je pak v souladu s dikcí občanského zákoníku a v jeho intencích „*míra přiměřená poměrům*“. Toto kritérium již na rozdíl od „*přípustné míry*“ dle OTP nelze přímo opřít o žádnou technickou normu, jde tedy vlastně o neurčitý právní pojem, což v případě námitek vznesených ve stavebním řízení de facto znamená nutnost posuzování námitek tohoto typu vždy *ad hoc*, případ od případu v rámci správního uvážení stavebního úřadu. Dle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu totiž platí, že „*překračují-li imise míru přiměřenou poměrům, překračují vždy zároveň i přípustnou míru*“. Při řešení dané problematiky v této souvislosti se pak v pozdější judikatuře uvedeného soudu i v odborné literatuře opakovaně objevil názor, že o námitce budoucích, očekávaných imisí stavební úřad rozhodnout musí a civilnímu soudu přísluší rozhodovat o nich teprve tehdy, pokud již nastaly (a tedy existují a trvají). Tento názor sdílí i Nejvyšší správní soud, neboť vyplývá z logiky věci a je založen na nevysloveném předpokladu, že není možno ochranu před takovými zásahy odepřít, existují-li, a z tohoto hlediska by bylo kontraproduktivní, jestliže by této ochraně před narušením pokojného stavu (ochrana soukromoprávními prostředky) nepředcházela ochrana preventivní (tj. již ve fázi jejich potenciální hrozby ve stavebním řízení, tzn. ochrana veřejnoprávní povahy). V těchto případech pak pravomoc k posouzení občanskoprávních námitek přísluší stavebnímu úřadu.

Ve světle shora uvedených úvah pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro vyslovení tak kategorického soudu, že stavební úřad vůbec nebyl kompetentní námitky stěžovatelkou vznesené ve stavebním řízení promítnout do podmínek výroku dodatečného povolení stavby, zcela chybí úvaha o povaze původně vznesených námitek stěžovatelky a míře a intenzitě potenciálního či alespoň tvrzeného zásahu do jejích práv v rámci sousedských vztahů, a tím i jejich případného přiřazení do výše uvedených kategorií. Není patrné, proti jakým hrozącím „*imisím*“ v rámci stavebního řízení stěžovatelka brojila, ani v jakých právech se cítila zkrácena, pokud by tyto „*imise*“ reálně nastaly, a není zřejmé ani to, zda se účastníci stavebního řízení na podmínkách zanesených do dodatečného povolení stavby dohodli či nikoliv, avšak pouze na základě těchto úvah mohl být případně učiněn závěr, že stavební úřad nebyl vůbec oprávněn se námitkami vznesenými ve stavebním řízení zabývat a promítnout je relevantním způsobem do svého rozhodnutí. Pro úplnost je nutno dodat, že to, jak původní námitky stěžovatelky zněly (s výjimkou těch, které zpochybňovaly hranice pozemků) a proti jakému narušování jejích práv byly namířeny, není z obsahu správního spisu zřejmé, stejně tak, jako není zřejmý žádný závěr vyplývající z bližší úvahy o těchto námitkách ani z rozhodnutí stavebního úřadu. Nelze tedy vůbec dovodit, z jakých důvodů stavební úřad napadené podmínky do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zakotvil, což však samo o sobě nemusí nutně vést k závěru, že stavební úřad v posuzovaném případě překročil pravomoc svěřenou mu zákony České republiky.

S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje skutkovou ani právní oporu výroku rozhodnutí a není z něho zřejmé, jakými úvahami se orgán veřejné moci (v tomto případě orgán aplikující právo) při rozhodování řídil. Rozhodnutí - tedy výrok i jeho odůvodnění – však musí být jasné a přesvědčivé, jak to ostatně vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 103/99, v němž uvedl, že i z hlediska čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je „*požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud ve svém rozhodnutí zcela pominul žalobní námitku týkající se částečné nulity rozhodnutí a žádnými argumenty nevyvrátil názor stěžovatelky polemizující s vyslovením nicotnosti rozhodnutí pouze v jeho části, z něhož stěžovatelka dovodila, že je-li část výroku rozhodnutí shledána nulitní, pak musí být nutně nulitní i ostatní jeho části (a předmětná stavba je tak podle jejího názoru „*černou stavbou*“ a na celé rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 31. 7. 1996 je tak nutno nahlížet, jako by neexistovalo). Tuto námitku stěžovatelka zopakovala i v kasační stížnosti. S ohledem na důvody vedoucí ke zrušení napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud touto kasační námitkou nezabýval, neboť její relevantnost musí primárně posoudit v dalším řízení krajský soud. Z obdobných důvodů se zdejší soud již nezabýval ani tím, zda výkon správního rozhodnutí (dodatečného povolení stavby), resp. jeho podmínek, byl přípustný či nikoli a jakým způsobem měl být eventuálně výkon rozhodnutí realizován.

Ze všech důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu